

Κολοκοτρώνης: “Παναγία μου, βοήθησε και τούτην την φορά τους Έλληνες διά να εμψυχωθούν”.

Γράφει ο Δημήτριος Νατσιός.

«Άκρα του τάφου σιωπή στον κάμπο βασιλεύει....».
«Όπου και να σας βρίσκει το Κακό, αδελφοί,
όπου και να θολώνει ο νους σας,
μνημονεύετε Διονύσιο Σολωμό
και μνημονεύετε Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη!», **γράφει ο Ελύτης.**

Μνημονεύω, τούτες τις δύσκολες ημέρες – κλεισμένοι στα αρχοντικά μας- τους στίχους του Σολωμού. Περίεργες στιγμές ζούμε. Η άνοιξη, η νιότη του χρόνου, πολιορκεί τις αισθήσεις μας . «Έστησ’ ο Έρωτας χορό με τον ξανθό Απρίλη/ κι η φύσις ηύρε την καλή και τη γλυκιά της ώρα». Και έξω το άορατο κακό. Πολιορκημένοι. Με τα ντουλάπια να βογκούν από ρύζια και ζυμαρικά. Εκείνοι, οι «Ελεύθεροι Πολιορκημένο», έψαχναν εναγωνίως ακόμη και ποντικούς και «ήτο ευτυχής όστις εδύνατο να πιάσει έναν. Βατράχους δεν είχαμε, κατά δυστυχίαν», γράφει ο Κασομούλης στα «Στρατιωτικά Ενθυμήματά» του.

Μεσολόγγι: το άγιο βήμα της ιστορίας μας. Μοσχοβολά σαν το Τιμιο Ξύλο. Λιμοκτονούσαν, αρρώσταιναν από επιδημίες, κατασκοτώνονταν στις τάπιες του φράχτη, όπως τον ονόμαζε ο Μπραϊμης, όμως πολεμούσαν και γονάτιζαν την Τουρκιά, γιατί είχαν Υπέρμαχο Στρατηγό την Θεοτόκο. Τα σήμαντρα και οι καμπάνες χτυπούσαν. Στις εκκλησιές

έτρεχαν για ικεσία και ευχαριστία. (Είμαστε όλοι, όσοι πιστεύουμε στο Χριστό και την αγία Εκκλησία του, περίλυποι έως θανάτου για το κλείσιμο των ναών. Τώρα καταλάβαμε τι σημαίνει εκκλησιασμός. «Μνημονευτέον Θεού μάλλον ή αναπνευστέον». Οι σπουδαίοι αυτοί λόγοι του, μεγίστου εν πατριάρχαις, αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, γίνονται κατάνοητοί. Χωρίς την εκκλησία, τι Ευαγγελισμό, τι Κυριακή, τι Πάσχα, να γιορτάσεις; Νιώθουμε σαν να έχουμε χάσει ό,τι πολυτιμότερο στην ζωή μας. Σαν να τουρκέψαμε...).

Πίσω στο ένδοξο καλυβάκι του Γένους. 25 Μαρτίου 1826. Στο νησάκι της λιμνοθάλασσας, την Κλείσοβα. Εχθρικό βόλι σπάζει στα δυο το σπαθί του Κίτσου Τζαβέλα, χωρίς να αγγίξει τον πολέμαρχο. Όλο είπαν πως ήταν θαύμα της Παναγίας. Και ο Τζαβέλας αφήνοντας για μια στιγμή την μάχη και πηγαίνει στην εκκλησιά της Αγίας Τριάδος. Προσκυνά το εικόνισμα της Ευαγγελίστριας και της αφιερώνει τα κομμάτια από το γιαταγάνι του, λέγοντας:

-Παναγιά μου, σήμερα όπου σε γιορτάζουμε, σου αφιερώνω τούτο και βόηθα τα παλληκάρια να νικήσουν τον εχθρό. Και η Παναγία έστερξε στην παράκληση του καπετάνιου και του χάρισε μια δοξασμένη νίκη. Δίπλα στο πεδίο της μάχης η εκκλησιά ήταν ανοιχτή. Ευλογούσε η Θεομήνα μας τα όπλα τα ιερά. Τα κλείσιμο των ναών είναι το ...τρόπαιο της απιστίας τού πάλαι ποτέ Γένους των Ρωμιών. Και απορώ; Και μόνο που βλασφήμησαν κατά του ζωοποιού και σωστικού μυστηρίου της Θείας Κοινωνίας, έπρεπε η Ιεραρχία να ζητήσει, να απαιτήσει- το ελάχιστο- να ισχύσουν και για την εκκλησία οι διατάξεις των σούπερ μάρκετ.

Τώρα που μας εκύκλωσαν αι ζάλοι του βίου, ώσπερ μέλισσαι κηρίον, ας σηκώσουμε τα αγύριστα κεφάλια μας, το βλέμμα μας στον ουρανό. Εκεί θα βρούμε σκέπη, προστασία και γαλήνη. **Εμείς οι Ορθόδοξοι Έλληνες, οι Ρωμηοί, όταν κινδυνεύουμε δεν παρακαλούσαμε τους γιατρούς της Δύσης και της Ανατολής, αλλά ψάλλαμε παρακλητικούς κανόνες και χαιρετισμούς, προσκαλούμε την Παναγία μας, την ελληνοσώτειρα, με τον τρόπο του Κολοκοτρώνη.**

«Ο Αναγνωσταράς, Μπεηζαντές, Μπούρας πάνε στο Λεοντάρι έμεινα μόνος μου με το άλογό μου εις το Χρυσοβίτσι, γυρίζει ο Φλέσσας και λέγει ενός παιδιού: “Μείνε μαζί του μην τον φάνε τίποτες λύκοι”. Έκατσα έως που εσκαπέτισαν με τα μπαιράκια τους, απέ εκατέβηκα κάτω· ήτον μία εκκλησία εις τον δρόμον (η Παναγία στο Χρυσοβίτσι) και το καθισιό μου ήτον όπου έκλαιγα την Ελλάδα: **“Παναγία μου, βοήθησε και τούτην την φορά τους Έλληνες διά να εμψυχωθούν”**. Και επήρα έναν δρόμο κα-

τά την Πιάνα. Εις τον δρόμον απάντησα τον ξαδελφόν μου Αντώνιον, του Αναστάση Κολοκοτρώνη, με εφτά ανηψίδια μου, εγινήκαμεν εννιά, και το άλογό μου δέκα. Εγώ ήμουν και χωρίς τουφέκι». Αυτοί οι... δέκα έκαμαν την Επανάσταση. («Διήγησις συμβάντων της ελληνικής φυλής»).

Ξημερώνει ο Θεός την μεγάλη ημέρα αύριο. «Αύτη η ημέρα ην εποίησεν ο Κύριος αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή...». Γιορτάζουμε τα δύο «χαίρε». Το πρώτο ακούγεται από τα χείλη του Αρχαγγέλου: «Χαίρε, κεχαριτωμένη. Ο Κύριος μετά σου· ευλογημένη συ εν γυναιξί». Το δεύτερο από το στόμα του εθνικού μας ποιητή: «Χαίρε, ω χαίρε, λευτεριά». Τι να πρωτογράψεις και τι να πεις; Ο Παλαμάς, άλλο εθνικό ανάστημα, νομίζω απέδωσε αριστοτεχνικά την λαμπρή ημέρα. Σ' αυτούς τους τέσσερις στίχους που θα παραθέσω-να τους μάθουν απ' έξω όλοι οι Έλληνες- είναι κρυμμένη όλη η ιστορία μας ως Χριστιανοί Ορθόδοξοι και ως Έλληνες:

**«Σβήνουν δυο νύχτες, και δυο αυγές προβάλλουν στον αγέρα.
Δυο λευτεριές που σμίγουνε μέσα στην ίδια μέρα.
Δυο λευτεριές ματόβρεχτες, παιδιά μεγάλου κόπου,
η λευτεριά του Έλληνα κι η λευτεριά του ανθρώπου».**

Σπουδαία, πολύ σπουδαία λόγια. Δόξα τω Θεώ, έχουμε προίκα, τζιβαϊρικό κληροδότημα, ανεκτίμητο. Είμαστε ο μόνος λαός που αναπαυόμαστε σε χρυσάφι και τρώμε ξυλοκέρατα.

(Και οι γονείς, τώρα με την απαγόρευση, είναι λαμπρή ευκαιρία να «γνωρίσουν» τα παιδιά τους. Σε πολλούς υπήρχε η δυνατότητα να τα δουν μόνο το πρωί και να τα αποχαιρετήσουν το βράδυ με ένα φιλί και μια καληνύχτα. Θα πρότεινα –κυρίως για τα παιδιά του Δημοτικού-να αφήσουν τις εντολές του υπουργείου για ασκήσεις και λοιπές βαρύνουσες κενολογίες και να πράξουν αυτό που λέει η καρδιά τους. Παιχνίδι, ανάγνωση ωραίων βιβλίων και συζήτηση. Πολλά θα μάθουν ....οι γονείς).

Να κλείσω με το Μεσολόγγι αδελφοί. Κι εμείς, δεν υπάρχει καμμία σύγκριση, αλλά είμαστε Έλληνες, νιώθουμε πολιορκημένοι. Ας πάει ο νους σε εκείνους τους μεγαλομάρτυρες, που βαστούσαν την αξιοπρέπειά τους, την πίστη και την φιλοπατρία τους. Αυτά μην τα χάσουμε....

(Το κείμενο δημοσιεύτηκε πέρυσι στο θαυμάσιο περιοδικό «Χριστιανική Βιβλιογραφία», του πολυσέβαστου Στυλιανού Λαγουρού. Είναι απόσπασμα από το βιβλίο του Ν. Βούλγαρη «Το Μεσολόγγι των Ιδεών, ερμηνεία της απόφασης της εξόδου»).

«Ήταν πρωί, Σάββατο του Λαζάρου, 10 Απριλίου του 1826, όταν συγκροτήθηκε το νεκροδόξαστο εκείνο συμβούλιο αποφάσεως. Ήταν ένα συμβούλιο θανάτου. Οι καπεταναίοι είχαν αναλάβει να διερευνήσουν, με ανιχνευτές την ύπαρξη μυστικού δρόμου-διόδων για ακίνδυνο πέρασμα των Ελεύθερων Πολιορκημένων στην ελευθερία. Κανένας όμως δεν έφερε ελπιδοφόρα πληροφορία. Οι λόγχες και οι στενωποί φυλάγονταν άγρυπνα από τους πολιορκητές σε βάθος χώρου και τόπου. Γενική ήταν η κατήφεια και η σιωπηλή θλίψη. Την σιωπή της στιγμής έσπασε η βροντώδης και σταθερή έκρηξη του τρανοδύναμου αρχηγού της Φρουράς, του Θανάση Ραζη-Κότσικα.

– Υπάρχει δρόμος ωρέ!

– Ποιος είναι, στρατηγέ, και δεν τον λες τόση ώρα; Διαμαρτυρήθηκαν όλοι οι παριστάμενοι.

– Είναι ο δρόμος του Θεού, φωνάζει».

Μόνο αν βαδίσουμε τον δρόμο του Θεού, θα αναστηθούμε ως λαός...

**Δημήτρης Νατσιός.
Δάσκαλος -Κιλκίς – Μέλος του ΙΗΑ.**

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION

Πηγή : <https://www.antibaro.gr/article/>